

ACVIC

PERFECT DAY

Txema Salvans

02.03 - 29.04.2023

El que queda del paisatge

Mentre la cultura popular ens sedueix amb el mite d'una naturalesa salvatge a la qual fugir d'una quotidianitat penosa, l'experiència més habitual ens manté vinculats o bé a un turisme de masses o bé a fugaces evasions cap a aquells llocs que no són sinó les restes del paisatge: vestigis d'allò que en altre temps va ser campanya i que avui estan sotmesos per la indústria, el desenvolupament urbà i les grans superfícies comercials. Apropisats per la necessitat i transformats per la resiliència, aquests paratges perden la seva dimensió inhòspita per a convertir-se en opcions plausibles que encara permeten gaudir del temps lliure a ple sol i lluny del tràfec de la ciutat.

Aquestes escenografies de l'oci en la societat postindustrial són les que justament interessin a Txema Salvans, que les capta emfatitzant la seva banalitat surrealista i aguditzant el sentiment de divertida estranyesa que ens produeixen. I amb aquest objectiu utilitza dos recursos retòrics. D'una banda, manté un punt de vista prou allunyat per a prioritzar l'escena i el seu entorn per sobre dels personatges individuals i de les seves expressions. Però en segon lloc, i sobretot, recorre a un dispositiu d'el·lipsi. La majoria de les fotografies s'han fet a la platja o al voltant del mar: el mar és, doncs, el que justifica la presència dels banyistes, dels pescadors o dels jocs a la sorra. I no obstant això, el mar ens resulta sempre invisible perquè Salvans se situa entre l'aigua i els personatges, invertint la direcció de la seva mirada. Per tant, el que la càmera ens mostra és aquest fons degradat al qual els personatges volen donar l'esquena. Donar-li l'esquena significa ignorar-lo, significa fins i tot pretendre que no existeix.

El treball de Salvans, per tant, ens parla d'aquest autoengany col·lectiu que porta a fantasiar amb aquests reductes transitoris de paradís. Com que no sabem si un altre paradís és possible, ens acontentem amb aquests moments de felicitat i descans enmig del formigó i les fàbriques. Però ens parla també d'una paradoxa que té a veure amb les polítiques de la visió. La paradoxa és que a nosaltres espectadors-de-les-fotografies ens està vedat veure allò que els actors-de-les-fotografies volen veure, i en canvi se'ns refrega pels ulls allò que no volen veure. És Salvans qui gestiona les instàncies d'aquesta dialèctica i en fer-ho demostra, com Nietzsche sostenia, que no hi ha fets, només interpretacions.

Oropesa del Mar (Marina d'Or), de la sèrie *Perfect Day*, 2005-2020. © Txema Salvans

Oropesa del Mar (Marina d'Or), de la sèrie *Perfect Day*, 2005-2020. © Txema Salvans

Cartagena, de la sèrie *Perfect Day*, 2005-2020. © Txema Salvans

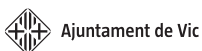
San Roque, de la sèrie *Perfect Day*, 2005-2020. © Txema Salvans

Inauguració, dijous 2 de març a les 19 h

Organitza

Col·labora

ACVIC. Centre d'Arts Contemporànies

Sant Francesc 1. 08500 Vic · Tel +34 93 885 37 04 . www.acvic.org · info@acvic.org

Visita comentada i activitat educativa de l'exposició: tots els dissabtes a les 12.00 h.
També podeu concertar-les amb reserva prèvia trucant a ACVIC. Servei gratuït.
Segueix-nos al Facebook, Instagram i Twitter.